

Arrest

nr. 225 578 van 2 september 2019
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaten H. BOURRY &
D. VANDENBROUCKE
Steenakker 28
8940 WERVIK

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, op 1 maart 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 februari 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 20 maart 2019 met refertenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 april 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 augustus 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat D. VANDENBROUCKE verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U bent Rom van etnisch origine, afkomstig uit Belgrado (Servië) en u beschikt over de Servische nationaliteit. U leerde uw huidige partner M. K. (...), die de Belgische nationaliteit heeft, kennen via gemeenschappelijke vrienden op Facebook. Jullie hadden contact met elkaar en in april 2017 hebben jullie elkaar voor het eerst ontmoet in Servië. Jullie begonnen een relatie. Uw partner kwam later

opnieuw naar Servië en u vertrok samen met hem op 3 of 4 september 2017 naar België aan de hand van uw eigen Servisch paspoort. U verbleef aan de hand uw paspoort telkens drie maanden in België en keerde vervolgens terug naar Servië. Toen u hoogzwanger was, keerde u niet meer terug naar Servië en registreerde u jullie samenwoning bij de gemeente. Jullie dochter, T. K. (...), werd op 15 juni 2018 te Menen geboren. Uw partner ondernam vele pogingen om zijn dochter te erkennen, maar zonder resultaat. Als erkenner diende hij aan te tonen dat hij niet gehuwd was of dat zijn vorige huwelijk ontbonden was. Hoewel hij reeds jaren niet meer samenwoonde met zijn echtgenote, was hij nog steeds officieel gehuwd met een Italiaanse vrouw. In de zomer van 2018 vroeg hij om de scheidingsprocedure te starten. Een DNA-test om het vaderschap te bewijzen bood ook geen soelaas om jullie kind te erkennen. U kreeg een bevel om het grondgebied te verlaten en bijgevolg besloot u om een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Dit verzoek werd geregistreerd op 20 november 2018. U wilt niet naar Servië terugkeren tot wanneer de erkenning, en bijgevolg ook de Belgische nationaliteit, van uw dochter geregeld is. In Servië vrezen u en uw dochter niks. U hebt geen problemen gekend en u hebt geen vrees voor burgers of autoriteiten. U wilt louter en alleen niet dat uw dochter geen officiële vader zou hebben als jullie naar Servië terugkeren. U weet niet hoe u gescheiden van uw kind zou kunnen leven. U beschikt over uw origineel Servisch paspoort afgegeven op 31 maart 2018 (10 jaar geldig), een origineel nationaliteitsattest d.d. 30 maart 2018, uw aankomstverklaring bij de gemeente Menen gedaan op 19 april 2018, een document d.d. 14 november 2018 waaruit blijkt dat volgens een DNA-test M. K. (...) de biologische vader is van T. K. (...), een geboorteakte van uw dochter, de originele Belgische identiteitskaart van uw partner, een bevel d.d. 18 oktober 2018 om het grondgebied van België te verlaten, een document met hierop de nieuwe regelgeving in verband met de erkenning van kinderen die van kracht is van 1 april 2018 en een email d.d. 6 februari 2019 van een Italiaanse advocaat in verband met de echtscheidingsprocedure van uw partner.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofd heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van uw verklaringen en de stukken in uw administratieve dossier stel ik vast dat ik u noch het statuut van vluchteling noch het subsidiair beschermingsstatuut kan toekennen.

U hebt immers geen feiten aangehaald waaruit blijkt dat u bij een terugkeer naar Servië dient te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of ernstige schade volgens de definitie van subsidiaire bescherming. U stelde geen problemen in Servië te hebben gekend, noch met burgers noch met de autoriteiten, en er ook niks te vrezen bij een terugkeer. U wilt louter en alleen niet terugkeren naar Servië omdat uw dochter nog steeds niet erkend is door de Belgische autoriteiten als de dochter van uw Belgische partner. Uit uw verklaringen en de door u neergelegde documenten blijkt dat ondanks de veelvuldige pogingen om zijn kind te erkennen, uw partner nog niet aan de hiertoe wettelijk vereisten voldoet omdat hij nog steeds officieel gehuwd is met een andere vrouw. U erkent dat uw dochter de Servische nationaliteit kan verkrijgen en stelt dat uw dochter ook niets te vrezen heeft in Servië, maar dat ze op papier gewoon geen vader zou hebben. Het feit dat uw dochter nog geen officiële vader van Belgische nationaliteit heeft en dat u niet apart wil leven van uw kind en partner (CGVS, p. 6-7), zijn echter motieven die geen verband houden met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980, noch met de criteria inzake subsidiaire bescherming vermeld in artikel 48/4 van diezelfde wet.

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande conclusie niet wijzigen. Uw identiteit en nationaliteit en die van uw partner worden hier niet betwist. De identiteitsgegevens van uw dochter en het feit dat u sinds april 2018 in Menen woont, zijn feiten die hier evenmin in twijfel getrokken worden. Dat uw partner de biologische vader is van uw kind, dat hij bezig is met een echtscheidingsprocedure en dat u van de Dienst Vreemdelingenzaken een bevel kreeg om het grondgebied te verlaten, wordt hier niet betwist maar wijzigt eveneens niks aan bovenstaand besluit. De Belgische wetgeving betreffende aangifte van erkenning doet hier niks ter zake en is op zich niet relevant voor de beoordeling van uw verzoek om internationale bescherming.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroept verzoekende partij zich op de schending van artikel 1, A (2) van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

2.2.1. In de mate verzoekende partij aanvoert dat artikel 3 EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

2.2.2. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. X; RvS 15 februari 2007, nr. X). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.3. De Raad bemerkt voorafgaandelijk op dat, daar waar verzoekende partij in de aanhef van haar verzoekschrift aangeeft dat zij de Kosovaarse nationaliteit heeft, uit haar overige verklaringen en de door haar bijgebrachte documenten evenwel duidelijk blijkt dat zij de Servische nationaliteit heeft, hetgeen zij bovendien ook zelf verder in haar verzoekschrift bevestigt.

2.2.4.1. Verzoekende partij merkt in haar verzoekschrift op dat *“zij steeds de waarheid heeft verteld”*, dat *“(h)et verzwijgen van een deel van het relaas, zelfs bedrieglijke verklaringen, (...) op zich niet (volstaan) om iemand het statuut als vluchteling te weigeren”*, dat *“zij alles heeft verteld wat zij wist”*, en dat *“in zoverre er sprake is van incoherenties, quod non, deze incoherenties geenszins de kern van haar asielrelaas raken”*. Verzoekende partij verwijst naar artikel 17, § 2 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen en stelt dat *“verwerende partij in haar beslissing wijst dat verzoekster tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd”* en dat zij niet geconfronteerd werd met deze tegenstrijdigheden.

2.2.4.2. De Raad stelt evenwel vast dat nergens in de bestreden beslissing gemotiveerd wordt dat geen geloof kan worden gehecht aan de verklaringen van verzoekende partij, noch wordt gewag gemaakt van tegenstrijdigheden of incoherenties in haar verklaringen. Bovenstaande argumenten zijn dan ook geenszins dienstig ter weerlegging van de motieven van de bestreden beslissing.

2.2.5.1. Verzoekende partij voert verder aan dat zij dreigt uitgesloten te worden door de Servische samenleving, nu zij moeder is van een kind die door de vader niet is erkend. Verzoekende partij onderstreept dat rekening moet worden gehouden met haar profiel, met name een alleenstaande vrouw met een onwettig kind ten laste.

2.2.5.2. De Raad bemerkt vooreerst dat verzoekende partij tijdens haar persoonlijk onderhoud op geen enkel moment aangaf ervoor te vrezen te worden uitgesloten van de Servische samenleving. Zij stelde daarentegen dat zij persoonlijk geen enkele vrees heeft bij een terugkeer naar Servië en dat het enige probleem is dat haar dochter er op papier geen vader zal hebben (administratief dossier, stuk 6, notities CGVS, p. 7). Dat zij hierdoor zullen worden uitgesloten van de Servische samenleving, stelde zij nergens. Deze *post-factum*verklaring, die bovendien niet onderbouwd wordt met concrete elementen

waaruit kan blijken dat zij uitgesloten zal worden van de Servische samenleving, kan dan ook allerminst overtuigen.

De Raad is van oordeel dat verzoekende partij op geen enkele wijze *in concreto* aantoont dat het loutere feit dat haar dochter niet erkend is door de vader en/of het feit dat zij als alleenstaande moeder zou moeten terugkeren naar Servië in haar hoofde aanleiding geeft tot een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade. De loutere bewering dat zij dreigt uitgesloten te worden van de Servische samenleving en de loutere verwijzing naar haar profiel van alleenstaande vrouw met een onwettig kind ten laste, volstaan hiertoe geenszins.

2.2.6. Uit hetgeen voorafgaat dient te worden besloten dat verzoekende partij de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch de subsidiaire beschermingsstatus met toepassing van artikel 48/4, § 2, a en b van de voormelde wet kan worden toegekend.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partij toont evenwel niet aan dat er in Servië een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon impliceert.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.7. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij neergelegde documenten (administratief dossier, stuk 12), en dat verzoekende partij tijdens het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal d.d. 7 februari 2019 de kans kreeg om de redenen van haar verzoek om internationale bescherming omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Servisch en bijgestaan door haar advocaat. De commissaris-generaal heeft het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. X; RvS 28 november 2006, nr. X). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.8. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee september tweeduizend negentien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT